

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/28/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012201694
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jarmila Urbancová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012201694.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a členov senátu JUDr. Jany Baricovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu D.Z., bytom v C., XXX XX D., proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SVS-OP2-2012/14835/TMC zo dňa 20. júla 2012 a rozhodnutia Okresného úradu Zvolen, č. ObU-ZV-OVVS-2012/01962 Pr.2012/243-HRI zo dňa 4. mája 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/13/2012-43 z 22. marca 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 6S/13/2012-43 z 22. marca 2013 z m e ň u j e tak, že rozhodnutie žalovaného č. SVS-OP2-2012/14835/TMC zo dňa 20. júla 2012 v spojení s rozhodnutím Okresného úradu Zvolen, odboru všeobecnej vnútornej správy ObU-ZV-OVVS-2012/01962 Pr.2012/243-HRI zo dňa 4. mája 2012 z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný žalobcovi zaplatiť náhradu trov konania - poštovné v sume 4 eura.

Odôvodnenie

Rozsudkom z 22. marca 2013, č. k. 6S/13/2012-43 Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný v odvolacom konaní potvrdil rozhodnutie Okresného úradu vo Zvolene č. ObU-ZV-OVVS-2012/01962 Pr.2012/243-HRI z 4. mája 2012, ktorým bol žalobca uznaný za vinného zo spáchania priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej v texte len „zákon o priestupkoch“), ktorého sa dopustil tým, že dňa 22. decembra 2011 okolo 17.00 hod., v Pliešovciach, Kollárova ulica 754/11 tým, že opakovane vulgárne nadával C. D., že je „vy*****á p**a a k***a“, čím svojim konaním úmyselne narušil občianske spolunažívanie iným hrubým správaním, za čo mu bola uložená podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o priestupkoch a § 49 ods. 2 zákona o priestupkoch sankcia - pokuta vo výške 30 eur a zároveň mu bola uložená povinnosť uhradiť štátu trovy spojené s prejednaním priestupku v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 531/2008 Z. z. ktorou sa ustanovuje paušálna suma trov konania

o priestupku z dôvodov hodných osobitného zreteľa znížené na sumu 8 eur. Krajský súd takto rozhodol, keď dospel k záveru tak prvostupňový orgán ako aj žalovaný rozhodli správne a vykonali dostatočné dokazovanie, keď uznali žalobcu za vinného zo spáchania priestupku v zmysle § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, pričom uložená sankcia - pokuta vo výške 30 eur bola riadne odôvodnená tým, že žalobca už bol v minulosti sankcionovaný za obdobný priestupok. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP a neúspešnému žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Úspešnému žalovanému súd náhradu trov konania nepriznal, pretože mu nevznikli.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. Uviedol, že bol obvinený z nadávok adresovaných zloďákam bez dôkazov. Taktiež uviedol, že vyplynuli nové skutočnosti z Okresného úradu Zvolen, kde podľa vyjadrenia žalobcu R.. T. je kamarátka so svedkyňou N., kde si tie dve tykajú. Namietal aj krivú výpoveď G. L., keď tvrdil, že sa vyššie uvedené nezakladá na pravde, pretože videl a počul ako si tykajú. Ďalším dôvodom odvolania je, že svedkyňa N. D. a poškodená C. D. sú v blízkom príbuzenskom vzťahu, dcéra - matka.

Na záver uviedol, že v čase spáchania priestupku celkom nevedel o sebe, nerozoznal vlastné konanie, vid' poukaz na str. 49.

Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť. K dôvodom podaného odvolania uviedol, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, sekcia verejnej správy, odbor priestupkov, zotrvalo na obsahu vyjadrenia k podanej žalobe, zaslaného pod číslom SVS-OP2-2012/14835/TMC z 20. júla 2012, doručeného Krajskému súdu v Bratislave dňa 13. novembra 2012.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je potrebné priznať úspech.

V správnom súdnictve súdy preskúmajú na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP). Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia; súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1, ods. 3 SP).

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci, sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 SŽ-o-KS 92/2006 z 20. júna 2006, sp. zn. 2 SŽo 83/2007 z 25. júna 2008, sp. zn. 2 SŽo 133/2007 z 1. augusta 2008).

Predmetom odvolacieho konania v preskúmanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a vrátenia veci mu na ďalšie konanie. Preskúvaným rozhodnutím žalovaný v odvolacom konaní potvrdil rozhodnutie Okresného úradu vo Zvolene č. ObU-ZV-OVVS-2012/01962 Pr.2012/243-HRI z 4. mája 2012. Správny orgán prvého stupňa prvostupňovým rozhodnutím uznal žalobcu za vinného zo spáchania priestupku v zmysle § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o priestupkoch“), za čo mu v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o priestupkoch a § 49 ods. 2 zákona o priestupkoch sankcia - uložil pokutu vo výške 30 eur a zároveň mu bola uložená povinnosť uhradiť štátu trovy spojené s prejednávaním priestupku podľa

vyhlášky č. 531/2008 Z. z. ktorou sa ustanovuje paušálna suma trov konania o priestupku z dôvodov hodných osobitného zreteľa znížená na sumu 8 eur.

Najvyšší súd preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal s námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci sú rozhodnutia a postup správnych orgánov, ktorými bolo rozhodnuté s konečnou platnosťou o uznaní viny a uložení sankcie žalobcovi v zmysle § 49 ods. 1 písm. d/ a § 49 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o priestupkoch v znení neskorších predpisov, priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Skutková podstata priestupku je charakteristická štyrmi obligatónnymi znakmi: subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka.

Subjektom je páchatel' priestupku; subjektom môže byť len fyzická osoba. Podmienkou je deliktuálna spôsobilosť osoby, teda spôsobilosť naplniť svojím konaním všetky znaky skutkovej podstaty priestupku (vek 15 rokov, neexistencia dôvodov vylučujúcich nepríčetnosť),

Subjektívna stránka predstavuje zavinenie; zavinenie môže byť úmyselné alebo z nedbanlivosti; na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie hoci len z nedbanlivosti, ak zákon nevyžaduje výslovne úmysel,

Objektom sú vybrané spoločenské vzťahy, ktoré sú chránené zákonom a proti ktorým konanie smeruje.

Objektívna stránka je daná konaním (komisívnym, omisívnym). Následkom a príčinnou súvislosťou medzi konaním a následkom (kauzálny nexus); fakultatívnymi znakmi objektívnej stránky sú čas a miesto konania.

Podľa § 11 ods. 1 zákona o priestupkoch, za priestupok možno uložiť tieto sankcie:

- a) pokarhanie,
- b) pokutu,
- c) zákaz činnosti,
- d) prepadnutie vecí.

Sankciou, t. j. následkom za priestupok je pokarhanie, pokuta, zákaz činnosti a prepadnutie vecí (§ 11 ods. 1 zákona o priestupkoch). Pri určení druhu sankcie a jej výmery sa prihliadne na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania a na jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia, na pohnútky a na osobu páchatel'a, ako aj na to, či a akým spôsobom bol za ten istý skutok postihnutý v kárnom alebo disciplinárnom konaní.

Podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, priestupku sa dopustí ten, kto úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrázaním ujmu na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním.

Skutková podstata priestupku proti občianskemu spolunažívaniu je zakotvená v ustanovení § 49 zákona o priestupkoch. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa zaoberal skutkovou podstatou priestupku v zmysle ustanovenia § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, pretože sa vzťahuje na predmetnú právnu vec.

Podľa citovaného ustanovenia sa priestupku dopustí ten, kto úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrážaním ujmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním. Za takýto priestupok je možné uložiť pokutu do 99 eur.

Subjektom priestupku podľa citovaného ustanovenia môže byť každá osoba. Subjektívnu stránku tohto priestupku je úmyselné zavinené konanie, ktoré sa prejavuje vo vyhrážaní sa ujmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním. Objektom, t. j. chráneným spoločenským vzťahom, je občianske spolunažívanie; objektívnu stránku tvorí konanie subjektu, narušenie občianskeho spolunažívania ako následku a príčinná súvislosť medzi konaním a následkom, t. j. že konanie priestupcu viedlo k narušeniu občianskeho spolunažívania.

Na objasnenie a sankcionovanie priestupku musia byť obligatórne naplnené a zistené všetky štyri znaky skutkovej podstaty priestupku - subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka (kumulatívne). V prípade, žeby čo i len jeden znak skutkovej podstaty nebol objasnený, nemožno potom hovoriť o priestupku. Ak pri niektorej časti skutkovej podstaty existujú pochybnosti o jej existencii a nebola preukázaná nadovšetku pochybnosť, uplatní sa zásada in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného). V predmetnej právnej veci nebol podľa názoru najvyššieho súdu presne a nadovšetku pochybnosť zistený skutkový stav, ktorý viedol k objasneniu priestupku a jeho skutkovej podstaty.

Podľa § 5 ods. 5 zákona o priestupkoch nie je zodpovedný ten, kto pre duševnú poruchu v čase jeho spáchania nemohol rozpoznať, že ide o porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného zákonom, alebo nemohol ovládať svoje konanie.

Najvyšší súd konštatuje, že pokiaľ žalobca tvrdí že, nebol v čase spáchania skutku pri sebe a nevedel rozpoznať svoje konanie, pričom uvádza, že navštevuje psychiatrickú ambulanciu a podstupuje ambulantnú liečbu, tak nie je objasnený jeden z obligatórnych znakov (subjekt) a preto z vyššie uvedeného nemožno hovoriť o priestupku.

Najvyšší súd mal ďalej z administratívneho spisu preukázané, že tvrdenie poškodenej, založené na jej tvrdení, že jej žalobca opakovane vulgárne nadával C. D., že je „vy*****á p**a a k***a“, bola v prospech poškodenej potvrdená svedeckou výpoveďou svedkyne N. D., ktorá je v blízkom príbuzenskom vzťahu z poškodenou, dcéra - matka.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 OSP prvá veta zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa zrušil a a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie (§ 250j ods. 2 písm. a/ a e/ OSP).

Správny orgán v ďalšom konaní súc viazaný právnym názorom najvyššieho súdu (§ 250ja ods. 4 OSP) bude povinný sa vysporiadať so všetkými námietkami žalobcu a znova vo veci rozhodnúť.

O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP a žalobcovi, ktorý mal úspech v konaní priznal náhradu trov konania, ktoré pozostávajú z poštovného v sume 4 eurá.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.